

SERFŐZŐ SIMON

Végvidék

Látom a világot,
akárcsak a múltját,
jövőjét is látom.

A sztrádák, szerpentinek
arra kanyarognak mind
föl a hegyekbe,
onnan lefele,
ki tudja hova, merre,
csak neki a vakvilágnak,
a célja nincs időnek.

Pedig a térfigyelő madarak a fákról
jelzik jó előre
az önfeladás sívó tájait,
a szétdobált múltat, szeméthalmait,
amiken túl már a semmit látni,
az már a végvidék, Európa bedűlt alvége,
járhatatlan süppedék.

Ott már omlik lefelé minden égtáj,
nincs ami az erőt éltetné.
A miénkre maradtunk, akik még megvagyunk,
nem hitványodtunk el.
Megtart e föld, s fölemel,
arcunkat fölmutatja az ég.

Illő legyen

Hordom az életemet,
mint az ingem, kabátom.
Születésemmel anyám szabta rám.
Nagyon kell rá vigyáznom.

Apám végignézett rajta,
igazított még a méretén, hosszán.
Méltósággal viselhessem,
illő legyen hozzám.

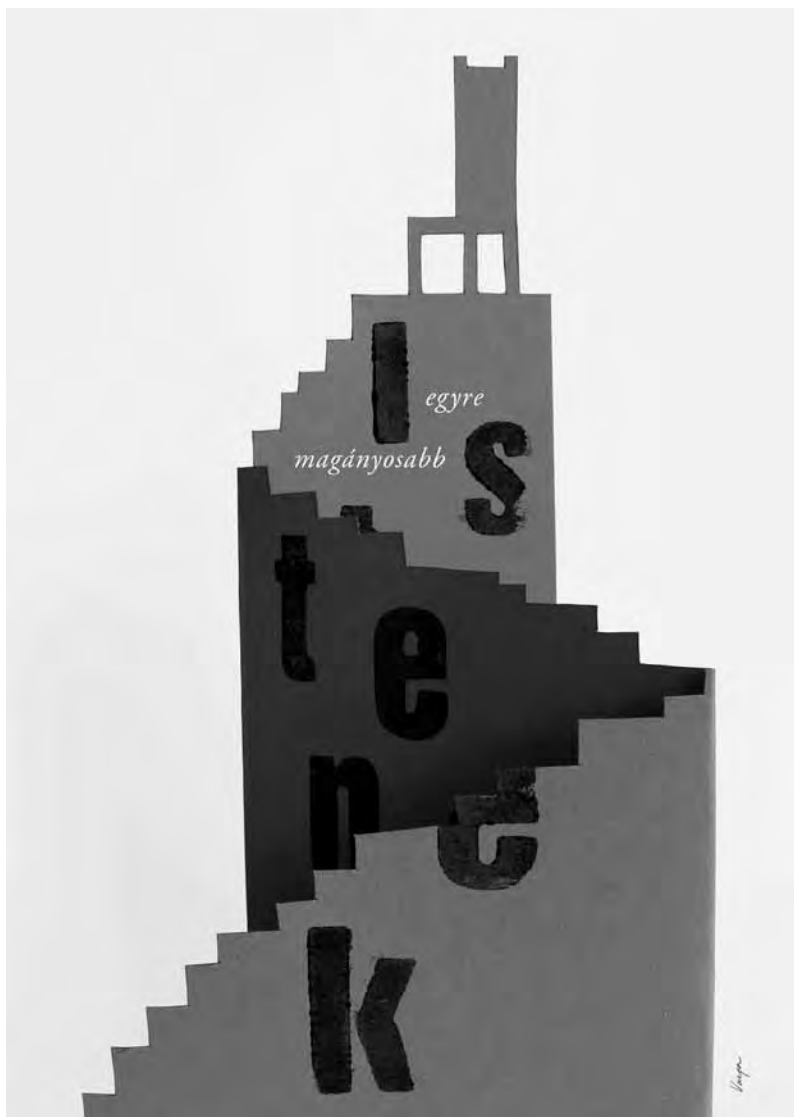
SERFŐZŐ SIMON (1942) Miskolc

Nincs mentség

Ámulok csak,
s nem értem,
hogy ami örök,
a véges előtt
mért alázkodik meg?

Mi kényszeríti rá
a feszülő erőt,
hogy feladva magát,
behódoljon a gyengeség előtt?

Hisz vétkére nincs,
nem lesz mentség,
megbocsájtás sem,
sem elnézés.

VARGA GÁBOR FARKAS, Egyre magányosabb istenek (Weöres-egysoros), 2016